

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 13 0 U 003421 17 Uvp
Banjaluka, 4.10. 2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Snežane Crnojević, u upravnom sporu po tužbi M. K., sina M. iz T., protiv tužene Uprave..., u predmetu izlaganja podataka na nepokretnostima, zbog „ćutanja uprave“, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Doboju, broj: 13 0 U 003421 15 U od 30.12. 2015. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 4.10.2018. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom rješenjem je obustavljen postupak, pokrenut po tužbi tužioca zbog nedonošenja rješenja po izjavljenoj žalbi protiv zaključka Područne jedinice T., broj: 04-025-951-623/90 od 23.10. 2014. godine, a njime je odbačen zahtjev za izlaganje podataka o nekretninama i utvrđivanje prava na nekretninama, zbog nenadležnosti tog organ.

U obrazloženju pobijanog rješenja se navodi da su postojali uslovi za podnošenje tužbe zbog „ćutanja uprave“, jer tužena nije odlučila o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv ožalbenog zaključka u zakonskom roku, a to nije učinila ni u roku od 15 dana, nakon što je tužilac podnio urgenciju. Međutim, kako je tužena, za vrije trajanja upravnog spora, odlučila o žalbi i sudu dostavila rješenje broj: 21.04/951-1632/14 od 9.3.2015. godine, kojim je žalbu odbacila, to je rješenje dostavljeno tužiocu, zajedno sa poukom da može proširiti tužbu i na novodoneseni akt, u smislu člana 23. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ostavljajući mu rok od osam dana. Kako je tužilac to rješenje primio, zajedno sa dopisom suda, dana 22.10.2015.godine, a nije dao nikakvu izjavu u ostavljenom roku, to je doneseno pobijano rješenje, u smislu čana 23. stava 2. ZUS. U skladu sa takvom odlukom odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje odluke (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac osporava njenu zakonitost iz razloga sadržanih u članu 35. stav 2. ZUS. Predlaže da se zahtjev uvaži, rješenje ukine i predmet vrati sudu na ponovni postupak i odlučivanje. U zahtjevu ističe da postupak uspostavljanja nove evidencije nekretnina nije vođen po zahtjevu; da se iz spisa Komisije za izlaganje podataka o nekretninama i utvrđivanje prava na nekretninama iz 1991. godine vidi da tužilac nije lično, kao stranka, učestvovao u postupku na zakonom propisani način, jer ga Komisija za izlaganje nije pozvala u postupku izlaganja na javni uvid podataka i utvrđivanja prava na nekretninama, pa da mu, kao stvarnom vlasniku, nije omogućeno da ostvari svoje pravo i pravni interes, da iznese primjedbe u vezi

podataka, koji su predmet izlaganja, da se nepokretnost upiše na njegovo ime i da nije postupljeno po članu 9. ZOUP, čime je učinjena povreda načela saslušanja stranke. Navodi da je posjednik i vlasnik zemljišta i stambenog objekta, na osnovu kupoprodajnog ugovora od 30. maja 1973. godine, te da iz sadržaja spisa predmeta proizlazi da je više puta pokretao upravne postupke i da takva situacija traje u nedogled, pa smatra da organi uprave predmet nikada neće riješiti. Tvrdi i da je blagovremeno podnio žalbu protiv zaključka od 23.10.2014. godine, te da nije podnosio nikav zahtjev, pa da i nije mogao biti odbačen.

Tužena nije dala odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje i cjelokupne spise predmeta ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, saglasno članu 39. ZUS, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa se zaključuje da je donošenju pobijanog rješenja prethodio pravilan postupak po tužbi tužioca, u smislu člana 17. stava 1. i 2. ZUS, budući da je nižestepeni sud tužbu zbog „ćutanja uprave“ dostavio tuženoj na odgovor, u skladu sa članom 24. stavom 1. i 2. ZUS. Kada je tužena dostavila obavještenje nižestepenom sudu o razlozima neblagovremenog odlučivanja o žalbi tužioca, istovremeno je dostavila i rješenje broj: 21.04/951-1632/14 od 9.3.2015. godine, kojim je tu žalbu odbacila. Nižestepeni sud je postupao u smislu člana 23. stav 1. ZUS, to rješenje dostavio tužiocu i pozvao ga da, u roku od osam dana, da pismenu izjavu da li je naknadno donesenim rješenjem zadovoljan, ostaje li pri podnesenoj tužbi i da li tužbu proširuje i na novi upravni akt, sve kako je to navedeno u dopisu suda od 22.9.2015. godine, koji je tužilac primio 22.10.2015. godine, ali se nije izjasnio na traženje nižestepenog suda.

S obzirom da je članom 23. stavom 2. ZUS propisano da, ukoliko tužilac ne da nikakvu izjavu, u roku od osam dana od prijema dopisa suda, nadležni sud donosi rješenje o obustavljanju postupka, to se pravilnom ukazuje odluka nižestepenog suda.

Nije od uticaja na drugačije odlučivanje u ovoj upravnoj stvari isticanje prigovora u zahtjevu u vezi sa drugim odlukama upravnih organa, kao ni tvrdnje da je žalba, izjavljena protiv ožalbenog zaključka blagovremena, jer se ti prigovori ne mogu isticati u ovom postupku, koji je vođen po tužbi zbog „ćutanja uprave“. Tužilac će imati mogućnost osporavati zakonitost rješenja tužene od 9.3.2015. godine, kada mu tužena to rješenje uruči.

Slijedom prednjeg, ovaj sud prihvata ispravnim zaključak nižestepenog suda u pobijanom rješenju da su se stekli uslovi za obustavljanje upravnog spora, zbog čega ni drugi navodi zahtjeva ne mogu dovesti do drugačijeg odlučivanja u ovom upravnom sporu.

Iz tih razloga, donošenjem pobijanog rješenja nisu ostvareni razlozi nezakonitosti iz člana 35. stav 2. ZUS, pa je, na osnovu člana 40. stav 1. istog propisa, zahtjev tužioca odbijen.

Zapisničar
Snežana Crnojević

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić